

ŘÍZEN 2017

Časopis studentů
Gymnázia a SOŠZE Vyškov

Šach

Obsah

Dění na škole

- 4 Kadeřnice s maturitou z matematiky. Sorry jako...
- 4 „Není to tak šílený, jak to vypadá.“
- 5 Partnerské školy I.
- 6 Pojd'te dál
- 7 Hod'me se do gala, pánové, dámy již čekají

Na slovíčko

- 7 Se střelbou se trápím, ale zato si tykám se Šlesingrem
- 9 „Stojí to za to. Zkuste to!“ doporučuje Mgr. Zedníková

Kultura

- 10 Když fotky ukazují svět aneb World Press Photo
- 10 La La Land filmem roku na 60 sekund
- 11 Saturnin baví i po půl století

Dění ve světě

- 12 Dobrou chuť, přátelé
- 12 Ve stínu palem

Z šuplíku

- 13 Krajina v bouři
- 13 Ani špetka pochybností
- 14 Kámen je důkazem

- 15 Šach zná své fotografie

Šéfredaktor:

Veronika Tupá

Zástupce šéfredaktora:

Jaroslav Horáček

Redaktoři:

Jana Banášová

Tereza Bednářová

Kateřina Čechová

Michaela Konopková

Adéla Metelková

Kateřina Studničná

Renáta Zmidlochová

Ilustrace:

Karolína Hájková

Dominika Švecová

Web a design:

Jaroslav Horáček

Správci sociálních sítí:

Tereza Bednářová

Kateřina Studničná

Pedagogický vedoucí:

Mgr. Věra Kubaláková

Šach, časopis studentů Gymnázia a SOŠZE
Vyškov

Web: www.gykovy.cz/sach**E-mail:** sach@gykovy.cz**Facebook:** Časopis Šach**Periodicita:** 4 čísla ročně

Časopis je vydáván pod záštitou Gymnázia
a SOŠZE Vyškov a Spolku Gymnázia a SOŠZE
Vyškov.

Milí čtenáři a čtenářky,

s radostí vám představuji v pořadí již letošní třetí číslo časopisu Šach. Dovolte poděkovat na tomto místě jménem celé redakce za dosavadní vesměs pozitivní ohlasy. S každým dalším číslem se pokoušíme přinést něco nového a nabídnout co nejpestřejší množství článků tak, aby si každý přišel na to své. Doufáme, že se nám tuto zásadu daří plnit, ovšem pokud tak není, jsme zcela otevření připomínkám a návrhům, které můžete směle zasílat buď emailem nebo facebookovou zprávou k nám do redakce.

Titulní strana výtisku, který právě držíte v rukou, značně napovídá, čemu jsme se rozhodli v tomto čísle věnovat největší pozornost. Schválení povinné maturity z českého a cizího jazyka a matematiky, která některé z vás čeká od roku 2022, vyvolalo v celé České republice vášnivé debaty. Část společnosti se zákona zastává a tvrdí, že maturita ověřuje znalosti, které jsou každému člověku nezbytně potřebné, zatímco jiní tvrdí, že se jedná o naprosto zbytečné komplikování studia. Osobně se přikláním spíše k druhé variantě, a to nejen z toho důvodu, že se hravě dokáží vcítit do kůže těch studentů, které taková maturita čeká, ale i proto, že u středoškolských oborů, u kterých se nepočítá s navazujícím vysokoškolským studiem, opravdu není potřeba povinná maturita ze tří předmětů – namísto toho by se například mohlo podporovat to, aby se studenti angažovali v praxi a soustředili se na hledání uplatnění.

Pokud si spojíme povinnou maturitu (která čeká gymnázia ještě o rok dříve) s potravinovou vyhláškou omezující nezdravé potraviny, jejíž nedomyšlení poněkud neprávem omezilo studenty víceletých gymnázií, a zavedením elektronické evidence tržeb, která už tak omezené školní bufety zatížila starostmi ještě více, neblýská se v neblízké době z pohledu studentů na zrovna přívětivé časy.

Ačkoliv budoucí maturanty nečeká zrovna jednoduchá zkouška, rozhodně by tento fakt neměl zastínit spoustu dalších, na které se nelze netěšit. V březnovém čísle jsme pro vás totiž mimo jiné zpracovali stručného průvodce po partnerských školách. V prvním díle vás seznámíme se školami z Japonska, Německa a Rakouska a na další čtyři partnerské školy se můžete těšit v příštím čísle, které vyjde v červnu. Partnerské školy nabízejí jedinečnou možnost jak během středoškolského studia vycestovat a strávit čas na nějaké zahraniční škole, a to třeba i ve vzdáleném a exotickém Japonsku. Pro ty, kteří si na daleké cesty netroufají, zase nabízí možnost u sebe zahraniční studenty ubytovat a nahlédnout tak do jejich kultury i v pohodlí svého vlastního domova.

Tyto, avšak i spousta dalších článků na vás čekají na následujících stranách, a my pevně doufáme, nejen že se nám podaří vás zaujmout, ale snad i vyvolat diskuzi či podat podnět k zamyšlení o problémech, kterých se našimi články dotýkáme.

Příjemné čtení vám za celou redakci přeje

Veronika Tupá,
šéfredaktorka časopisu Šach

Kadeřnice s maturitou z matematiky. Sorry jako...

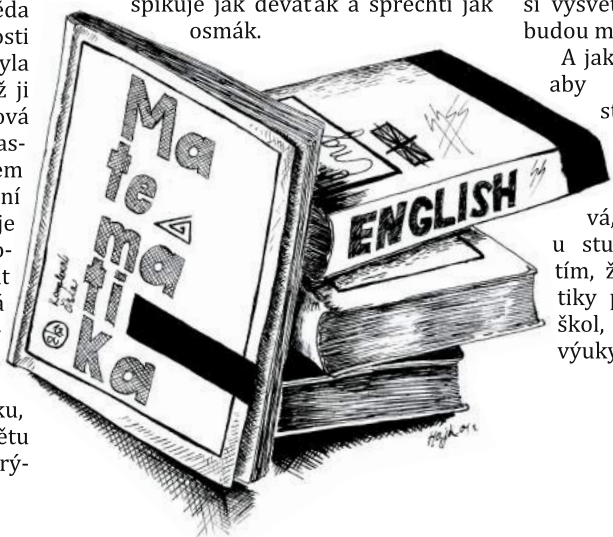
Kateřina Studničná

Povinná maturita z matematiky na středních školách bude! Návrh ministryně Kateřiny Valachové schválila vláda. Navzdory nesouhlasu ředitelů gymnázií se maturita z matematiky stane povinnou pro gymnázia a lycea dokonce o rok dříve než pro ostatní střední školy. Výjimku pro zemědělské školy neprosadil ani ministr zemědělství Marian Jurečka, maturovat z matematiky se tak nebude pouze na uměleckých, zdravotnických a sociálních oborech. Poprvé se pro nás maturita z matematiky stane nepříjemnou nutností na gymnáziích od školního roku 2020/2021, pro další odborné školy pak o rok později.

Je to tady! Pro některé z nás se naštěstí nic nemění, avšak běda studentům, kteří mají zkoušku dospělosti skládat na jaře 2021. V minulosti byla maturita polovinou úspěchu, poněvadž ji neměl každý, nyní však přichází nová doba, nároky se zvyšují, takže v současnosti je maturita pouhým dokladem o úspěšném ukončení studia na střední škole. Paní ministryně stále poukazuje na to, že jsme na prahu čtvrté technologické revoluce! A musíme vzdělat národ. A stejně tak jako nás pamlsková vyhláška donutila koupit si permanentky do posiloven a změnit svůj životní styl, teď nás nová maturita donutí po večerech biflovat matiku, dokud nebudeme umět Pythagorovu větu i pozpátku a nebudeme schopni nary-

sovat pravidelný čtyřúhelník pod dvacet vteřin. A to samozřejmě platí i pro ty, kteří směřují k práci kadeřnice, kuchaře nebo zahradníka a chtějí studium ukončit maturitní zkouškou.

A jak tedy budou maturity vypadat? Všichni o tom mluví jako o povinné maturitě z matematiky, ve skutečnosti jde o to, že společná část maturity se nebude skládat ze zkoušky z češtiny a ve druhé části si budou maturanti moct zvolit matematiku nebo cizí jazyk, ale budou muset složit zkoušku ze všech tří předmětů. Tedy je to spíš povinná maturita z matematiky a cizího jazyka. Takže, nebojte, ti z vás, co se děsí, že určitě nejsou tak dobří jako váš spolužák, matematický génius, on se třeba zase děsí toho, že spíkuje jak deváták a šprechtí jak osmák.

A je tu další vykřičník, ten se nás jako gymnazijních studentů sice netýká, ovšem je to zajímavá informace pro studenty ostatních středních škol. Právě v tom prvním roce, kdy se maturita ze tří předmětů zavádí na gymnáziích, na ostatních školách bude povinná maturita z češtiny, cizího jazyka a matematika bude volitelná.

A protože už takhle je řada studentů naštvaná, že budou muset maturovat povinně z matiky a cizího jazyka, tak přichází ta chvíle, kdy se dozví, že pokud mají to štěstí a studují na gymnáziu nebo lyceu, čeká je to ještě o rok dříve než ostatní střední školy. Ministryně Valachová nám sice tvrdí, že je to jen „pouhopouhý“ rok před ostatními školami, no to si vysvětlete těm maturantům, kteří se budou muset učit na další zkoušku.

A jaký má tedy nová maturita cíl? No aby ze středních škol odcházeli studenti, kteří nejenže umí česky, ale umí šprechtit, spíkovat nebo gavarit' a ovládají i přírodovědný jazyk. Otázkou však zůstává, jestli matematické myšlení u studentů středních škol zlepšíme tím, že uděláme maturitu z matematiky povinnou pro většinu středních škol, pokud nezměníme metodiku výuky. Zákony vzdělanost nezvyší.

„Není to tak šílený, jak to vypadá.“

Jaroslav Horáček

Středoškolská odborná činnost, zkráceně SOČ, je víceoborová soutěž s mnohaletou tradicí. Do dějin se začala psát už v roce 1979 v Československu, kdy se sloučila přírodovědecká a ekologická soutěž *Natura Semper Viva* a odborně tematické konference. Již od počátku měla SOČ charakter vědeckých přehlídek středoškoláků s prostorem na diskuzi na odborné téma.

V průběhu vývoje soutěže se upravoval počet oborů i přihlašovaných prací. Nyní tak mohou studenti psát své práci o 18 různých oborech. Každý si zajisté vybere své, protože na výběr je jak

z přírodních témat jako je například fyzika, chemie či biologie, tak i z oborů humanitních. Pro tyto zájemce seznam odkrývá třeba ekonomiku, psychologii a politologii či životní prostředí. Ze zajímavých témat můžete psát i o zdravotnictví, tvorbě učebních pomůcek či designu interiérů. Vybere si proto snad každý.

A proč se středoškolská odborná činnost stala tak populární a prestižní soutěží? Je to určitě jejím nejen společenským významem, ale zejména jejími důsledky pro studenta. Není totiž jen klasickou vědomostní soutěží, kde by se

student nazpaměť učil teorii, ale prakticky zkoumá jevy a situace, o kterých následně píše odbornou práci. Tu před porotou obhájí a poté diskutuje na různá témata týkající se práce. Jeho znalosti se proto rozšíří nejen o vědecký výzkum a všeobecně psaní odborných prací, ale učí se stát si za svou tvorbou a umět ji odprezentovat. Pracuje s odbornými prameny a samostatná práce mu po této zkušenosti nezůstane cizí. Ale zajisté jeho úspěch ocení na některých vysokých školách, které pro nadané úspěšné zájemce otevírají své brány fakult zcela bez přijímacích zkoušek.

Žáci naší školy dosahují skvělých výsledků ve všech sportovních i předmětových soutěžích, a středoškolská odborná činnost není výjimkou. Jistě se nedá zapomenout na vynikající úspěch dnes již absolventa naší školy, **Luboše Vozdeckého**. Ten se svojí prací *Experimentální studium valivých pohybů* získal 1. místo v celorepublikovém kole v oboru Fyzika. Přestože národní kolo není postupové, mohou být nejlepší řešitelé vybráni k účasti na podobných mezinárodních soutěžích. Tak se i stalo v případě Luboše, který si zajistil místo na mezinárodní soutěži EUCYS, kde spolu s dalšími českými studenty bravurně reprezentoval Českou republiku a vybojoval tak zasloužené vítězství.

Další z nejnovějších úspěchů jsme zaznamenali v jednom z neobvyklých oborů – stavebnictví, architektura a design interiérů. **Oldřich Kupka**, student 4.B, se totiž s prací *Chovatelské zařízení pro exotické ptactvo* umístil v celorepublikovém kole na 12. místě. Stal se tak jediným studentem soutěžního oboru, který nestuduje stavební průmyslovou školu.

Novými kandidáty na úspěch jsou letošní studenti 3. ročníků, kteří se přihlásili do školního kola. To se konalo 2. února a široká veřejnost měla možnost poslechnout si obhajobu studentů ve čtyřech oborech přírodovědného i humanitního zaměření.

První z nich byla **Veronika Tupá**, která zpracovala historii mlynářství v průběhu minulého století na příkladu svého pradědy v práci *Po stopách mlynáře Jaromíra Tupého z Holubic*. Veronika psala nedotovanou práci za pomoci konzultanta PhDr. Radka Mikulky.

„Bavilo mě to, protože to bylo částečně o mé rodinné historii, takže mě to zajímalo,“ shrnuje studentka těsně po vyhlášení. Na práci začala pracovat

v červnu, kdy pročetla prameny, aktivně se však zapojila až v listopadu.

Další a zároveň poslední zástupkyní něžného pohlaví byla **Marcela Duráčová**, která zpracovala práci na téma *Domácí násilí – aneb kde jsou hranice lidskosti*. V nedotované práci z oboru psychologie se věnuje nejen násilí na dětech a ženách, ale i na seniorech. Obecně popsala jak nejčastější oběti, tak i typy násilí na Vyškovsku.

Marcela nejprve téma zpracovala pro psychologickou olympiádu, poté se však rozhodla, že by to bylo zajímavé jako téma odborné práce. Proto se rozhodla do toho jít a za neuvěřitelné dva týdny svoji práci zpracovala. Jejím konzultantem se stala Mgr. Šárka Trávníčková.

„Měla jsem dvoudenní krizi. Myslela jsem, že to nestihnu, protože bylo uzavírání známek, takže jsem s tím na dva dny sekla. Pak jsem se ale rozhodla, že na tom budu nadále pracovat,“ vzpomíná soutěžící.

Prvním tématem přírodovědného bloku byla práce z oboru fyziky. **Ladislav Nagy** napsal dotovanou odbornou činnost *Modelování magnetických polí a výpočet susceptibility pod taktovkou Fakulty elektrotechniky a komunikačních technologií Vysokého učení technického v Brně*.

„Nejhorší byla asi samotná obhajoba a vysvětlit některé věci v práci taky nebylo úplně jednoduché,“ hodnotí soutěž Ladislav, který začal pracovat počátkem tohoto školního roku.

Posledním soutěžícím byl **Martin Orság**, který měl možnost na *Kampusu Masarykovy univerzity* prakticky zpracovat téma *Sorpce a desorpce vybraných radionuklidů na různých površích*. Chemické téma obnášelo nanášení radioaktivních sloučenin na povrchy a následnou dekontaminaci. Podle množství, které tam zůstalo, vyvodil výsledky.

„Pracuji na své práci od září. Pokoušel jsem se pracovat i dřív, ale školitel, který organizoval práci, mi pořád rušil schůzky,“

hodnotí práci na univerzitě Martin, který prý zažil i pár krušných chvil během psaní, jelikož ho téma stále nebavilo.

„Jsme rádi, že jsme mohli přijít podpořit své spolužáky. Vážíme si veškerého úsilí a veškeré práce všech studentů, kteří pracují na SOČ, a přejeme jim spoustu úspěchů do budoucnosti,“ hodnotí školní kolo studentka, **Jana Banášová**. Každý z účastníků nakonec vyhrál ve své kategorii a školu bude reprezentovat v okresním kole, které se koná na konci března v Brně. Své účasti prý rozhodně nelitují.

„Určitě to byl super trénink jak na psaní odborných prací, tak v rámci přednesu třeba na maturitu. V podstatě jsem se hodně naučila pracovat na odborné úrovni s odbornými prameny. Takže bych určitě do toho šla znovu,“ tvrdí Veronika.

Pokud i nadále váháte, zda se zúčastnit a zda napsat svoji odbornou práci, nečekejte. Soutěž vám totiž umožní vyzkoušet si, co obnáší daný obor. Jestliže dosud nevíte, kterou vysokou školu byste rádi studovali, tak vám SOČ určitě usnadní vaše rozhodování. Tak či tak. Středoškolská odborná činnost stojí za to.

Vítěz v oboru Chemie | Foto: Jaroslav Horáček

Partnerské školy I.

Kateřina Studničná

Největší výhodou partnerských škol je, že se v rámci spolupráce často konají různé pobyty. V rámci těch to pobytů máme jako žáci možnost nejen poznat jiné země a jejich kulturu, ale také rozvíjet naše jazykové schopnosti a rozšířit si obzory. Gymnázium a SOŠZE Vyškov má osm partnerských škol. V tomto díle se budeme věnovat japonské **Hiroshima University High School**, německému **Gymnázium Döbeln** a **Gymnáziumu Karlsbad** a rakouské

Handelsakademie v Linci.

Hiroshima University High School uzavřela partnerství s naší školou v roce 2013. Škola byla založena roku 1905, roku 1945 byla rozbombardována při útoku na Hirošimu a poté znovu obnovena. S Gymnaziem Vyškov spolupracuje v rámci projektu SSH (*Super Science High School*), což je program zaměřený na výuku přírodních věd. V rámci tohoto projektu byli žáci naší školy v Japonsku. Navštívili školu, prozkoumali pro nás netypickou

přírodu na ostrově Miyajima, zažili jízdu šinkansenem a ochutnali typická japonská jídla. Japonští studenti na oplátku navštívili naši školu v listopadu 2014. Byl pro ně připraven bohatý program zahrnující například exkurzi výškovského pivovaru nebo prohlídku Prahy. Japonci byli příjemně překvapeni naší srdečností a otevřeností. Asi nejvíce studenty z Japonska zaujal český krtek.

A jak vypadá studium v Japonsku? Určitě se v mnohém liší. Studenti tráví ve

škole MNOHEM více času, většinou od 7:30 až do 19 – 20:00. Čas ve škole věnují nejen studiu ale i mimoškolním aktivitám. Studium si klade za cíl připravit studenty na náročné přijímací zkoušky na vysoké školy, kam se dostane asi jen třetina studentů. Japonský žák sedí v lavici sám, ve vyučování nevyrušuje a soustředí se. Ve škole jsou zakázány jakékoliv šperky, make-up, mobilní telefony a všichni musí nosit školní uniformy. Také mají méně prázdnin. Naši učitelé se shodli na tom, že japonský student je mnohem více poslušný, pečlivý a disciplinovaný. V tomto směru by se mohli někteří naši studenti inspirovat.

Nejdelší spolupráci naše škola udržuje s německou školou **Gymnasium Karlsbad**. Tato škola se nachází ve spolkové zemi *Bádensko-Württembersko* a naši partnerskou školou je již od roku 1994. Od té doby se každé dva roky pořádají výměnné pobyty, kdy první týden přijíždí němečtí studenti k nám do Vyškova, jsou ubytováni v rodinách, kde s nimi samozřejmě vyškovští studenti musí mluvit německy. Mimo seznámení se s naší školou podnikají různé výlety do okolí (Moravský kras, Brno, Slavkov). Druhý týden stráví naši studenti v Karlsbadu, opět bydlí v rodinách. Vzhledem k tomu, že studenti jsou nuceni komunikovat v němčině, mají tak jedinečnou příležitost zdokonalit své jazykové dovednosti. Není výjimkou, že naši studenti udržují kontakt se svými německými protějšky i po skončení výměnného pobytu. Můžou si například dopisovat, a tak mají opět šanci k procvičení němčiny.

Zeptala jsem se paní učitelky Vejmolové, která naše partnerské školy navštěvuje již řadu let na to, zda se něco změnilo ve vzájemném vnímání.

„Naši studenti zjistili, že se rodinný ani školní život německých studentů příliš neliší od našeho. Zvlášť dříve, před dvaceti lety, to bylo někdy komické. Němci například ukazovali našim žákům, jak vypadá žehlička, plechovka coly, mysleli si, že žijeme ve středověku. A když dnes přijdou k nám do školy, žasnou, jak je vybavená (v mnohém lépe než ta německá).“

Další německou partnerskou školou je **Lessing Gymnasium Döbeln**. Tato škola se nachází ve spolkové zemi Sasko. Původně to byla partnerská škola střední odborné školy, ale po sloučení se stala partnerskou pro celou školu, tedy i pro gymnázium. Do Döbelnu zavítali jak studenti gymnázia, tak SOŠ naposledy v září minulého roku. S touto školou spolupracujeme na několika akcích. Tradičně se pěvecký sbor z Lessingova gymnázia účastní vyškovského hudebního festivalu *ZpívejFest*. Na jaře se koná charitativní

akce *Běh srdcem*, do které se naše škola zapojila právě díky döbelnskému gymnáziu. V Döbelnu se tato akce koná již řadu let jako *Lauf mit Herz*. Loni se aktivně zapojil do běhu na vyškovském stadionu i ředitel z Döbelnu s kolegy a žáky. A když tu byli naposledy hosté z Karlsbadu, běhali také.

Rakouská **Handelsakademie Linz** se stejně jako Lessing Gymnasium stala partnerskou školou pro gymnázium po sloučení škol. V současné době tam jezdí studenti obchodní akademie a zdravotnických oborů. V rámci pobytu tráví čas s rakouskými studenty. Ti je provedou školou, společně navštíví *Ars Electronica Center*, kde navštěvují výstavy věnované výzkumu a vývoji technologií. Součástí programu bývá prohlídka Salzburgu, historického města Melk a samozřejmě i samotného Lince, který nabízí mnoho kulturních zážitků, o čemž vypovídá i titul Evropské hlavní město kultury 2009.

Za poskytnuté informace děkuji panu řediteli, paní učitelce Vejmolové, Hřežové, Nedomové a Höferové. O dalších partnerských školách se dozvíte v příštím vydání časopisu Šach, který vyjde v červnu.

Pojďte dál

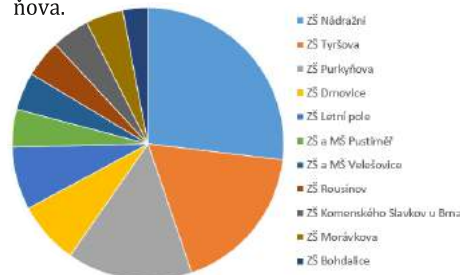
Kateřina Studničná

Dojít do školy na deset, pobýt tam pět hodin, s učením se moc nenamáhat. Když už do té školy musíme, tak tohle zní jako skvělý plán, jak tam trávit čas. Škoda že takový den zažijeme jenom jednou do roka.

V úterý 7. února se u nás na škole konal tradiční Den otevřených dveří. Dopoledne využily možnosti prohlídky především třídy základních škol, dopoledne potom přicházeli nejen zájemci o studium, ale i absolventi, kteří si rádi zavzpomínali na svá školní léta. Nabídka aktivit, které si mohli nejen zájemci o studium vyzkoušet, byla pestrá. Návštěvníci mohli kromě prohlídky školy, setkání se studenty a nahlédnutí do výuky zjistit, jak chutnají smažené cvrčky, odhalit taje molekulární gastronomie, nebo si mohli nechat změřit pulz a krevní tlak. Dalším lákadlem byla výstava výtvarných prací našich studentů na téma *Člověk*, nebo různé cestopisné přednášky.

Své stanoviště měl letos poprvé

i školní časopis *Šach*. V rámci tohoto stanoviště jsme nechali návštěvníky vyplnit krátkou anketu, abychom zjistili, ze kterých škol přicházejí nebo o které obory mají zájem. Z průzkumu vyplynulo, že zájemci přicházejí napříč celým krajem, což nás samozřejmě těší. Co se vyškovských škol týče, největší počet zájemců o studium na naší škole přichází ze ZŠ Nádražní, ZŠ Tyršova a ZŠ Purkyňova.

Velmi nás potěšil počet studentů, kteří se za námi přišli podívat a projevíli zájem se o časopis dozvědět něco víc.

Měli jsme plné ruce práce, i přesto jsme si však Den otevřených dveří užili a doufáme, že s mnohými návštěvníky se v ipříštím roce setkáme jako s našimi spolužáky na chodbách školy znovu.

Tvorba sopek | Foto: Jaroslav Horáček

Více fotografií naleznete na webu a facebookové stránce časopisu Šach.

Hod'me se do gala, pánové, dámy již čekají

Jaroslav Horáček

Pololetní prázdniny se každoročně nesou ve znamení tance a zábavy. Koná se totiž tradiční školní ples. Je to čas, kdy se studenti sejdou mimo školní lavice s učiteli a zaměstnanci školy a využijí možnosti si spolu zatancovat. Zábavu však navštěvují i absolventi a vzdálení známí, a právě dlouhý večer naskytá příležitost si popovídat a připít si sklenkou vína na život.

Ples tradičně zahajují vybraní studenti slavnostní polonézou, kdy pod vedením *Taneční školy H+L Vyškov* ukazují své taneční umění, ale i eleganci a šarm. Můžeme tak vidět několik mladých dam v bílých šatech a k nim pány v tmavých oblecích s rudou růží, která předvádí souhru a um. To vše ještě podtrhuje tanec těchto studentů s členy vedení školy.

Normálně totiž na chodbě neuvidíte tančit mladou slečnu s ředitelem školy nebo mladého gentlemana, jenž s kytkou v ruce žádá zástupkyni o tanec.

Po všech oficiálních náležitostech pak nastává čas pro zábavu. Kapela Marbo zvládla zahrát klasiku od valčíku a polky, přes disco až po tance náročnější. Vlny nakažlivé hudby a u některých i nějaké to procento alkoholu v krvi zapříčinily, že parket neustále praskal ve švech. Když nastala i ta chvíle, že písničku znali naprosto všichni, mohl kolemjdoucí občan procházející se pátečním večerem okolo kulturního domu v Drnovicích zaslechnout zpěv. Ten onen zvuk, který ale jistě znamená, že se lidé baví.

A v neposlední řadě se

někteří mohli těšit i z výher v bohaté tombole. Ověřili si tak své štěstí a domů si například odnesli jeden z mnoha dárkových košů nebo mixér. A pokud se na vás štěstěna neusmála, tak rozhodně nezoufejte, protože znáte české přísloví: „*Neštěstí ve hře, štěstí v lásce.*“

A mohli jste alespoň svou drahou polovičku vyzvat na závěrečný pomalý tanec.

Se střelbou se trápím, ale zato si tykám se Šlesingrem

Tereza Bednářová

Arénu v Novém Městě na Moravě ožívá, tribuny skandují jména svých oblíbených závodníků, kteří se závratnou rychlostí řítí směrem ke střelnici. Fanoušci se topí v záplavě vlajek snad ze všech koutů světa. Avšak jedna z vlajek tu přece jenom kraluje. Ta česká.

Ještě před pár lety by vám většina Čechů na otázku: „*Sleduješ biatlon?*“ odpověděla: „*Cože?*“ Jenže teď to vypadá, že tento sport útočí v žebříčku sledovanosti dokonce i na první místo, které tak dlouho patřilo hokeji.

Jako reakci na nedávno ukončené mistrovství světa v rakouském Hochfilzenu vám přinášíme rozhovor přímo z řad biatlonistů. Doufáme, že vám rozhovor s letošní maturantkou **Dášou Dvořákovou** zodpoví některé z otázek, na které se v souvislosti s biatlonem možná ptáte.

Co říkáš na to, že se biatlon stal tak populárním diváckým sportem u nás prakticky ze dne na den? Myslíš, že mu to vydrží?

Mohlo by mu to vydržet, ale ono záleží hodně na tom, jestli mají úspěchy a nebo ne - lidi se na to potom koukají. Má to štávu a člověk neví, jak to dopadne, teda až na Fourcada (směje se), do poslední položky to není jasný.

Jak se ti líbily úspěchy českého týmu na mistrovství světa?

Je to super, že to takhle dopadlo. Hlavně Koukalová, že udržela formu, běžecky se jí to hodně povedlo, a i když třeba nezasáhla čistě, tak to dokázala dohnat.

I Ondra Moravec byl celkově dobrý, na to jak se celou sezónu „plácal“, tak teď vyladil formu na mistrovství a nebylo to nic špatného, většinou z toho bylo pódium.

Jaký máš názor na náš národní tým?

Já myslím, že jsou dobrá parta, teda aspoň tak, jak se prezentují. Je důležitý, že se prezentují sami, ne jenom v novinách, ale že mají i svou stránku na facebooku - například fotky jak slaví, to je paráda.

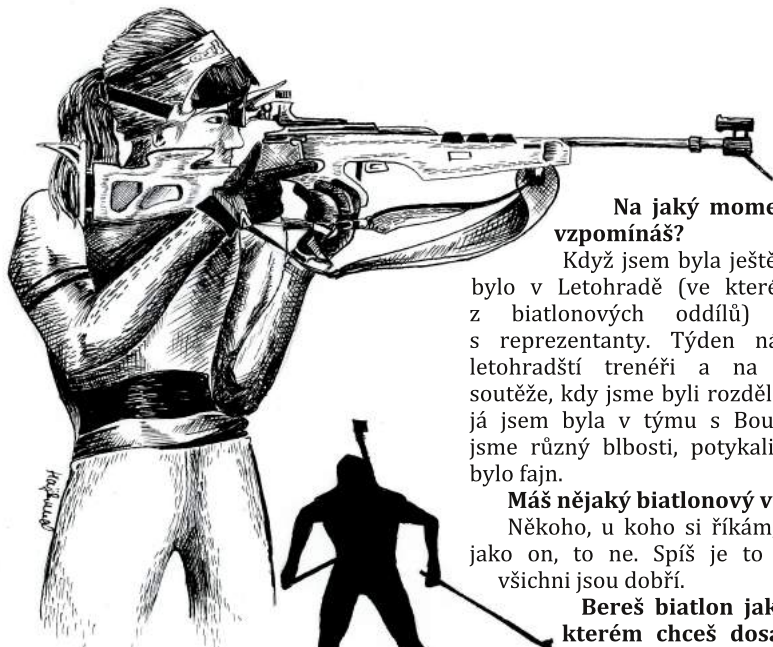
I když některý věci se prezentují jinak. Takže to asi má i své mouchy, ale myslím, že takhle je to super.

Byla jsi fandit v Novém Městě?

Jo, byla jsem minulý rok, protože letos mi to nevyšlo kvůli stužkovák. Tamní atmosféra je mazec, spíš bych doporučovala jít k trati než na tribuny, tam stojí všichni a mrznou, ale na trati jsme mohli přebíhat skrz les a k různým částem trati a fandit. Je z toho větší zážitek než na tribunách.

Který tým mimo našeho patří mezi tvé oblíbené?

Francouzi jsou sympatičtí. Moc nemu-

Na jaký moment nejradši vzpomínáš?

Když jsem byla ještě žákyně, tak bylo v Letohradě (ve kterém je jeden z biatlonových oddílů) soustředění s reprezentanty. Týden nás trénovali letohradští trenéři a na závěr byly soutěže, kdy jsme byli rozdělení do týmů, já jsem byla v týmu s Bouškem, dělali jsme různé blbosti, potykali jsme si, to bylo fajn.

Máš nějaký biatlonový vzor?

Někoho, u koho si říkám, že chci být jako on, to ne. Spíš je to tak obecně, všichni jsou dobří.

Bereš biatlon jako sport, ve kterém chceš dosáhnout větších úspěchů, nebo jen jako kroužek?

Asi spíš jako kroužek. Nepotřebuju být mistryni světa nebo tak, nemám to v povaze.

Co ti připadá těžší: technika běhu nebo střelba?

Se střelbou se trápím doteď. A na lyžích je to těžký, protože člověk se musí naučit techniku, aby do toho dával menší úsilí, a tím pádem si nechat víc síly do finišu. Pak je důležitý třeba i postavení na lyži.

Můžou z toho být i zdravotní problémy, bolest nohou, nebo to prostě nejde a člověk se pak vzteká. Začátky jsou prostě těžké.

Stojka nebo ležka?

To je otázka. Když jsem v klidu, tak stojka, ale když si dobře lehnu, tak zase ležka. Teď mi celkově přijde, že se mi střelba dost zlepšila, protože když má člověk i jiný věci než ten sport, tak nad tím tak moc nepřemýšlí. Ale průměrně mám lepší ležku než stojku.

Jak probíhá tvůj biatlonový trénink a samotná příprava na závod?

Vzhledem k tomu, že teď reprezentuju Brno, je těžší trénovat. Chodím do atletiky, kde si zlepšuju fyziku, ale tréninky s biatlonem jsou spíš soustředění v zimě i v létě, většinou v horských střediscích. Tam střílíme i jezdíme. Přes rok bývají tréninky na střelnici, to dojíždím do Brna, takže když pak půjdu do Brna na veřejku, tak budu chodit trénovat tam.

Máš nějaký „předzávodový“ rituál?

Ne že bych si byla něčeho vědomá, jakože bych si před každým závodem klekla a pomodlila se, to asi ne. Spíš takový to, že musím před závodem otestovat

lyže, jestli to s tím, co dají na lyže, pojede, potom nástřel, rozbíhání, rozcvičování, tak tyhle věci dělám pořád stejně, ne že bych je brala jako rituál. Nic takového jako: „Teď musím dělat tohle, jinak ten závod nevyjde.“

Jaké jsou tvoje největší závodní úspěchy?

Tak to spíš v letním biatlonu. Na MČR jsem byla i v létě i v zimě. Z léta mám druhý a třetí místo, na to první to furt nejde! Na SCMko (Sportovní centrum mládeže) jsou dost velký rozdíly, protože trénujou denně, dostávají peníze, jezdí na zahraniční závody, takže je to na vyšší úrovni, než to dělám já, v zimě to pak bývá dost poznat. A když byl v zimě Český pohár, tak to jsem byla třetí a druhá.

Jaká disciplína ti nejvíc vyhovuje?

Zkusím to nějak odfiltrovat. Vytřvalost – tam je to těžký se střelbou, když člověk nenastřílí, tak se mu připočítají minuty, to se mi většinou moc nepovede. Pak stíhačka – tam někdy končím dál, je těžší to pak stahovat, takže to taky ne. A pak zbývá sprint – a to už je lepší.

A co štafety?

Při štafetách jsem víc vystresovaná, je tam větší tlak, protože už to nezáleží jenom na mně a není to jen můj výsledek, takže se to většinou povede líp než ten individuální závod.

Na kolik vlastně přijde celá biatlonová výstroj?

Máme kombinézy, ty si pořizujeme z klubu, já to radši nepočítám, ani rodiče to nepočítají, protože je to páłka, ale kombinéza vyjde kolem tisícovky celej komplet. Boty – to se pohybuje různě, ale když chci mít dobrý, tak asi pět tisíc, hole jsou patnáct set, pak lyže – kolem deseti tisíc. Musíme mít aspoň tři páry lyží na různé sněh – na mokrej, nově napadanej nebo na zmrzlej. A nakonec bouchačka – tu mám naštěstí od klubu, ty se pohybují od padesáti tisíc ty ruský, do osmdesáti německý Anschützky.

Máš kromě biatlonu i jiné koníčky?

Dělám atletiku, to se někdy bije, začala jsem chodit do výtvarky a k tomu ještě hodně bokem angličtina.

Kde se s biatlonem vidíš v budoucnu?

Občas o tom přemýšlím. Ne že bych závodila světově, ale spíš bych se chtěla zapojit jenom v klubu, třeba trénovat nebo vypomáhat.

Mnohokrát děkujeme za poskytnutí rozhovoru a přejeme Dáše pevné nervy jak v biatlonových závodech, tak v nadcházející zkoušce dospělosti.

sim Němce, kteří představují zvlášť pro holky konkurenci, ale konkurence je zdravá, takže co s tím nadělám, a Rusy, kvůli nespornému vyjadřování ruských komentátorů a kvůli dopingové kauze, ale to se neříká.

Když už jsme u toho, jaký máš názor na dopingovou kauzu ruského týmu?

Je to těžký, protože to měli daný od toho státu. Co má člověk potom dělat, prostě ten sport dělá, a když mu řeknou „Dopuj, jinak to dělat nebudeš!“, tak dopuje, sportovci toho většinou moc vystudovanýho nemají, takže není, co by dělali jinýho.

Jak to bylo s tvými začátky? Jak ses vlastně k biatlonu dostala?

S biatlonem jsem začala tak, že jsem zrovna v tu dobu, kdy ho začali dávat v televizi a rodiče se na něj začali dívat, skončila v tanečních a hledala jsem nějaký sport, který bych mohla dělat. Mamka jednou přišla a říkala, že ve Vyškově na DDM je kroužek biatlonu, tak jsem se tam přihlásila.

Byl to ale celkem nezvyk, protože tam chodili jenom samí kluci, a člověk tam přijde, kouká a říká si: „A teďka co jako?“

Začínala jsem s letním biatlonem, ten zimní se přidal až posléze. V létě to bylo v pohodě, to se jenom běhalo, na lyžích jsem se to musela naučit. Byly tam děcka, který to dělaly odmala, šlo jim to a měly od Pánaboha daný, že uměly střílet. Třeba jedna moje kamarádka – děcka se na ni domluvily a posunuly jí mířidla o celý kolečko, ale ona i tak zastřílela za nula a běžela, takže někteří to tak prostě mají.

KS Střelka Brno | Foto: Dagmar Dvořáková

Dagmar Dvořáková | Foto: Dagmar Dvořáková

„Stojí to za to. Zkuste to!“ doporučuje Mgr. Zedníková

Jaroslav Horáček

Nejen studenti, ale i učitelé naší školy poznávají svět. Někteří jen krásy našich koutů republiky nebo pláže v Chorvatsku a někteří se vydávají dále, mnohem dále. Jednou z nich je i **Mgr. Olga Zedníková**, která si splnila svůj celoživotní sen a vydala se do daleké Čínské lidové republiky. Za měsíc procestovala kus této nejlidnatější země světa a navštívila řadu památek zejména spadající pod světové dědictví UNESCO. Jakou měla cestu a co říká na tamní kuchyni?

O prázdninách jste navštívila Čínu. Proč zrovna tuto zemi? Co vás na ni lákalo?

Vystudovala jsem dějepis, ale v té době nebylo možné cestovat. Můj sen vždycky byl, že to, co jsem se z historie naučila teoreticky, chtěla jsem vidět v realu. Takže postupně jsem se snažila jít ke kořenům civilizace. Lákala mě právě Čína jako kolébka dávnověku. Měla jsem totiž v hlavě tu ideu, že jednou se tam pojedu podívat, a tak jsem si svůj sen realizovala.

Co všechno se před takovou cestou musí zařídit? Potřebovala jste nějaké očkování a cestovala jste nalehko či s kufrem?

Patřím k té generaci, která měla tu smůlu, že se neučila jazyky (kromě ruštiny). Tím pádem jsem odkázána na cestovní kancelář. Celý pobyt trval 26 dnů. Řekla jsem si, že když jedu tak daleko, tak ať to má smysl, protože se tam asi už podruhé nepodívám. Takže skutečně to byl kufr. Naštěstí tam bylo takové subtropické klima, takže nebyla potřeba nějakých extra zvláštních věcí. Očkování jsem nepotřebovala.

Jaká byla vaše cesta? Co všechno jste navštívila a zažila?

Cesta byla ohromná. Přiletěli jsme do Peking, který jsme prošli celý včetně mého snu – Čínské zdi. A kromě jiných třeba i Zakázané město. Pak jsme jeli na jih do Xi'-anu, kde je Terakotova armáda,

můj druhý velký sen. Dále naše cesta vedla na jihozápad, kde je spousta malých městeček. Ale pozor, v Číně malé městečko někdy znamená, že má i kolem milionu obyvatel. Další z mých snů bylo navštívit pandí farmu. I tam jsme se skutečně podívali.

Pokračovali jsme do Shenzhen, což je velkoměsto postavené na pevnině, které má být protíváhou Hongkongu. Hongkong dnes již patří Číně, ale vliv po Angličanech tam jde stále vidět. Já bych řekla, že je to stát ve státě. Taky jsme museli mít vyřízené zvlášť víza. Byli jsme tam asi 18 hodin, prošli si všechny památky a do půlnoci jsme se museli vrátit.

Pak následoval přelet do Šanghaje, kde naše cesta pomalu končila. Přejezd po Číně jsme měli nočními ležátkovými vlaky nebo vnitrostátními přelety. Dokonce jsme v Šanghaji jeli rychlovlakem Magley.

Okusila jste nějakou tradiční pochoutku z čínské kuchyně?

Ano, například čínskou kachnu, jiné názvy si už nepamatuji. Průvodce nás vždy upozornil na jejich specialitky. Ale broučky ne, to na mě není, i když ta možnost byla. Nabízeli dokonce i grilované žáby. Hodně dělají vývar s čínskými nudlemi a to je velmi dobré. Všechno dělají rovnou na ulici.

Co se vám líbí a nelíbí na čínské kultuře?

To se nedá říct jedním slovem. Já mám ráda historii a ta mě absolutně naplnila. Ty nádherné paláce a celkově jejich minulost, to byl zážitek. V současnosti je někdy hrozné chování Číňanů. Jsou nedisciplinovaní, hluchí, neustále do nás strkali a předbíhali ve frontách. Dlouhé fronty jsou u každé památky, prochází se totiž přísnou kontrolou.

Stalo se něco, co byste nechtěla zažít znovu? Někaká nepříjemná situace?

Ne, nám se nestalo nic. Naopak všechno výborně klapalo. Číňané nás všude srdečně vítali a ptali se, odkud jsme.

Znali spíš Československo než Českou republiku. Dokonce jedna kolegyně se tam ztratila, tak jí beze zbytku všichni pomáhali.

Chtěla byste se do Číny ještě alespoň jednou podívat?

Určitě. Kdyby ta možnost byla, ráda bych se tam znovu podívala, ale je to finančně náročné.

Je tam ještě tolik památek, které člověk neviděl. A ta nádherná příroda! Není možné za jeden měsíc všechno projít. Je to nádherná země.

Plánujete v nejbližší době další cestu nebo jste už jiné země navštívila?

Ano, navštívila a ještě určitě nějaké navštívím. Právě z té pozice, že mě zajímá historie. Takže si vždy tematicky vybírám, kde jsem byla - nebyla a co bych chtěla ještě vidět. Příští rok bych chtěla projet Transsibiřskou magistrálu. Zajímá mě příroda Dálného východu, hlavně okolí Bajkalu. Chtěla bych se dostat až do Vladivostoku. Je to takový můj další sen. Snad se mi povede ho uskutečnit.

Co byste vzkázala, popřípadě doporučila našim čtenářům, kteří třeba uvažují o tom, že by se někam vydali?

V první řadě vzkazuju, aby se učili jazyky, to je základ. Dneska je mi líto, že my jsme tu možnost neměli. Přinejmenším se bez angličtiny nepohneme. A tu možnost, že můžeme cestovat, doporučuji každému. Zkuste to! Je to životní zkušenost a naplnění toho, co člověk chce. Je skvělé potom srovnávat civilizace a kultury. Stojí to za to.

Čínská kuchyně | Foto: Olga Zedníková

Čínské velkoměsto | Foto: Olga Zedníková

Když fotky ukazují svět aneb World Press Photo

Kateřina Čechová

Rok 2015, hranice Maďarska a Srbska. Lesklý ostnatý drát namotaný v několika vrstvách. Pod ním další, mezera mezi nimi zhruba 30 cm. Na obou stranách plotu dva lidé. Jiný stát, stejný záměr. Tou mezerou si podávají asi tříměsíčního kojence, dítě jednoho z uprchlíků. Výraz v obličeji muže, který svého potomka předává jinému člověku je plný bolesti z odloučení, strachu a obav, ale také naděje, že jeho dítě bude mít lepší budoucnost než on sám. Tak vypadá loňská vítězná fotografie **World Press Photo**.

Jedná se o nejvýznamnější a nejprestižnější soutěž fotografů-novinářů z celého světa. Stejnojmenná společnost byla založena roku 1955 jako nezávislá nezisková organizace s cílem podpořit žurnalistické fotografie. V České republice vznikla o 40 let později alternativa Czech Press Photo.

Výstavy z uplynulého roku se pořádají ve 45 zemích světa (mj. i v Izraeli, Indii, Singapuru a na Novém Zélandu) v kategoriích aktuality, reportáž, lidé a události,

sport, sportovní událost, aktuální problém, každodenní život, portrét, umění a příroda. V každé kategorii se hodnotí zvlášť fotografický cyklus a jednotlivá fotografie.

Fotografové zaznamenávají skutečnosti z pro nás často neznámého nebo kontroverzního prostředí. Ukazují nám známému světu světy jiné – drsnější, nebezpečnější a s většími problémy. Svými snímky zprostředkovávají výměnu informací, díky tomu rozvíjí naše mezikulturní poznání a porozumění jiným národům v jiných zemích.

Letošní vítěznou fotografii vybralo devět porotců z více než 80 000 snímků od pěti tisíc fotografů ze 125 zemí světa. Slavnostní ceremoniál a předávání cen se uskutečnil 22. dubna v Amsterdamu. A kdo obdrží hlavní cenu? Turecký fotograf agentury AP Burhan Ozbilici zachytil úspěšný atentát na ruského ambasadora Andreje Karlova, kterého v Ankaře na vernisáži zastřelil mladý Mevlüt Mert Altıntaş, mělo jít o pomstu za bombardování a dobytí syrského Aleppa. Policie útočníka na místě zastřelila.

V soutěži uspěli také Češi. Druhé místo v kategorii sportovní reportáže obsadil Michael Hanke snímkem z turnaje mladých šachistů.

Více fotek ze soutěže si můžete zobrazit na oficiálních stránkách soutěže www.worldpressphoto.org.

Vítězná fotografie | Zdroj: www.worldpressphoto.org

La La Land filmem roku na 60 sekund

Jana Banášová

Co si pamatujete z minulých ročníků Oscarů? Já si vybavuji pouze loňské 88. udílení, protože nominacemi zahlcený ale vítězstvími neovněčený Leonardo DiCaprio se dočkal své první sošky. Letošní udílení těchto prestižních filmových cen se však zapsalo do paměti diváků mnohem výrazněji, byť ne zrovna tím způsobem, jakým by se do paměti zapsat chtělo. Než se však k tomuto momentu dostaneme, dovolte mi shrnout mé dojmy z celého večera (brzkého rána pro nás Středoevropy).

V pořadí již 89. ročník udílení Oscarů se tradičně konal v Dolby Theatre v Hollywoodu a večerem tentokrát provázal americký televizní moderátor Jimmy Kimmel, známý především díky vlastní late-night talkshow Jimmy Kimmel Live!. Tuto talkshow proslavila hra s názvem Mean Tweets, v rámci které známé osobnosti

čtou před publikem nějakou vtipnou kritiku, kterou Jimmy vyhrabal na Twitteru. Během oscarové noci jsme byli svědky toho samého konceptu, jen s nominovanými umělci. Během večera se také několikrát mezi hvězdy spustily malé padáčky obsahující čokolády, bonbony a jiné sladkosti. Posledním speciálním překvapením letošního uvaďče byl Hollywood Tour autobus. Pomocí toho se desítky turistů na objezdu hollywoodských domů a slavných míst dostala na jednu z nejprestižnějších událostí roku. Co byste v takové situaci dělali vy? K mému údivu většina lidí jen vytáhla mobily a začala fotit a natáčet. Celé to vypadalo zvláště a nedomyšleně, Jennifer Aniston jedné ženě věnovala svoje sluneční brýle, Meryl Streep se objímala s novomanželi a sotva se rozkoukali, už je táhla pryč ochranka, protože setkání protahují. Ač-

koliv to byl skvělý nápad, zanechalo to ve mně rozpaky.

Česká televize získala práva pro vysílání přímého přenosu, takže ani my Češi jsme neměli problém se sledováním, pokud vám nevádí probdít noc, respektive brzké ráno před obrazovkou. Předávání totiž začalo ve 2:30 ráno a skončilo o čtyři hodiny později. Pro filmové nadšence produktivně strávená doba. ČT se snažila rozšířit přístupnost i lidem neovládajícím angličtinu a zaplatila komentátory. Ti narychlo překládali samotné řeči předávajících i oceňovaných, zároveň do toho míchali své představy a hodnocení, představovali skoro všechny, kteří na podium vkročili, měli v tom guláš a znělo to příšerně. Tradičně polovinu jejich vět tvořilo „ehmmm“. Ne že bych mohla komentovat sama líp, ale trhlo to uši. Kdyby vysílali o půl hodiny později a mís-

to toho k tomu vytvořili titulky, určitě by to potěšilo více lidí.

Během večera se vystřídalo na podiu i množství hudebníků a tanečníků. Celé udílení zahájil Justin Timberlake se svým hitem Can't Stop the Feeling. Jako další nádherné hudební číslo bych chtěla zmínit píseň How Far I'll Go z Disney filmu Moana, kterou krátkým rapem uvedl její autor Lin-Manuel Miranda. Píseň zazpívala originální dabérka Moany Auli'i Cravalho, šestnáctiletá herečka, která si tak odbyla svoji premiérovou účast na Oscarech. John Legend zase představil kombinaci dvou písní z muzikálu La La Land, a to City of Stars a Audition. Posledním účinkujícím byl Sting se songem The Empty Chair. Všechny tyto soundtracky byly nominované na Oscara, kterého nakonec získala píseň City of Stars.

Jimmy Kimmel jako moderátor zásobil publikum množstvím vtipů, jak se dalo předem očekávat. Pokud jste někdy viděli jeho talkshow, tak víte, že má hodně cynický, až rýpavý humor. To se projevilo i během Oscarů. Jeho první větou po vkročení na podium bylo „Oh, I got a sitting ovation.“ Celou noc si také utahoval z nového prezidenta USA Donalda Trumpa. Známy je i jeho přátelský spor s hercem Mattem Damonem, kterého během večera několikrát využil ve svých projevech.

Ceny předávala spousta hollywoodských hvězd, ať už nováčci, filmové legendy, letošní nominovaní, nebo držitelé Oscarů 2016.

Výherci celkem 30 kategorií jsou vyvěšeni všude na internetu, těmi vás v tomto článku nechci zatěžovat. Níže zmiňuji jen výčet mých nejoblíbenějších oceněných filmů, neoceňovaných filmů a překvapivých zvrátů.

Honorary Award si pro tento rok z herců odnesl Jackie Chan, kterého jistě znáte z mnoha legendárních akčních filmů.

Oscara za nejlepší animovaný film si odnesli tvůrci Zootropolisu. Sošku získala neočekávaně komiksovka, a to Sebevražedný oddíl za masky a Akademie ocenila i fantastická zvířata a kde je najít za kostýmy. Trošku zklamáním pro mě bylo jen jedno vítězství z osmi nominací sci-fi snímku Příchozí. Dvě sošky obdrželo drama Místo u moře a válečný Hicksaw Ridge.

Černým koněm 89. udílení cen Akademie se stal jednoznačně muzikál La La Land se 14 nominacemi. Nakonec jich proměnili „pouze“ šest, což je největší počet sošek z tohoto ročníku.

Na druhém místě se třemi Oscary skončil Moonlight, který získal i vítězství za snímek roku. To vůbec nikdo nečekal, všichni totiž počítali automaticky s dalším

vítězstvím La La Landu. La La Land také byl jako výherce vyhlášen. Předpokládám, že tohle je právě to, o čem všichni slyšeli a co všem zůstane nejvíce v paměti. Někdo v zákulisí popletl obálky a předávajícím Warrenu Beattovi a Faye Dunaway nezbyvalo nic jiného, než vyhlásit to, co papírek hlásil: „Emma Stone, La La Land“. Emma Stone totiž vyhrála předchozí kategorii, herečku v hlavní roli. Tvůrci La La Landu začali svou děkovnou řeč, když se mezi nimi začal motat někdo ze zákulisí a producent La La Landu musel vyhlásit, že filmem roku se stal Moonlight.

Po udílení samotných cen se většina hvězd přesunula na pooscarovou party pořádanou časopisem Vanity Fair, která probíhá tradičně každý rok a show tak pokračovala.

Tento ročník se do dějin zapsal nejedním překvapením, nejednou kontroverzí, nejedním filmem. Čeká nás další rok plný úžasných filmů, dokumentů, pohádek, produkcí a koprodukcí, tak uvidíme, co bude Akademie oceňovat 25. února 2018.

Saturnin baví i po půl století

Veronika Tupá

Román Zdeňka Jirotky, napsaný již v roce 1942, se za dobu své existence dočkal mnoha filmových i divadelních zpracování. Některá z nich se zapsala do dějin, jako například celovečerní film z roku 1994 režisovaný Jiřím Věrkákem. Právě toto filmové zpracování rozšířilo dnes již českou legendu Saturnina do většího povědomí a dalo impuls k tvorbě dalších zpracování. Koncem roku 2015 se toto dílo dostalo i před diváky Mahenova divadla v Brně a do dnes trvající série inscenací sklízí pozoru-

hodný úspěch. V rámci školního zájezdu jsme měli možnost představení zhlédnout a nyní vám přinášíme naši recenzi.

Nejpozoruhodnější věcí, která každého diváka jistě upoutala na první pohled, byla živá swingová kapela hrající přímo na scéně. Nejenže hudbou muzikanti výtečně doplňovali atmosféru meziválečných let, v nichž se děj komedie odehrává, ale místy se i zapojovali do samotného děje a mezi herci a hudebníky tak docházelo k zajímavým a většinou velice vtipným interakcím. Ačkoliv se jedná o činohru, herci několikrát posouvali děj kupředu pomocí swingových písní a kromě svých hereckých schopností tak dali najevo i vybavení vokální.

Co se samotných herců týče, nejvíce bych vyzvedla představitele samotného Saturnina – Martina Siničáka. Postavu Saturnina dokázal vykreslit přesně tak, jak je popisován v knižní předloze, a to se všemi detaily. Významnou roli hrála především řeč těla, kterou Siničák zvládl naprosto bravurně. Podařilo se mu totiž skloubit impresivní mrštnost a obratnost s upjatým a vznešeným postojem a navodit tak přesně tu správnou atmosféru svérázného a nevypocitatelného, přesto však vznešeného sluhy překypujícího anglickým humorem.

Teta Kateřina v podání Jany Štvrtecké působila tak otravně a komicky, jak jen působit má, ačkoliv se mi osobně herečka zdála na tuto roli poměrně mladá. V souvislosti s mládím nelze nezmínit Štěpána Kaminského v roli Milouše, který diváky okouznil zejména svými tanečními čísly, a jeho kolegyni Annette Nesvadbovou, která ztvárnila mladou slečnu Barboru. Právě ona s Dušanem Hřebíčkem v roli Saturninova pána Lea tvořili na jevišti velice mile působící dvojici, a ačkoliv věkový rozdíl postav je nemalý a Leo většinou působí až roztomile trapně, chemie mezi herci fungovala skvěle. O neposlední nadstandartní herecký výkon se postaral Zdeněk Dvořák v roli dědečka, který několikrát rozesmál celý sál a svými komickými prvky si vysloužil přízeň a bujarý potlesk všech přítomných.

Ačkoliv dvě a půl hodiny představení byly poměrně dlouhé, neskutečně jsem se bavila a myslím si, že na prknech Mahenova divadla se Saturnin vskutku povedl. Klobouk dolů patří jak hercům a kapele, tak těm, kteří běžně vidět nejsou, a vám čtenářům časopisu Šach vřele doporučuji se zajít na inscenaci podívat ještě předtím, než všechny lístky na zbylé tři reprízy zmizí.

Dobrou chuť, přátelé

Adéla Metelková

Jídelny na školách započaly s novým trendem zdravé výživy, který vydržel neuvěřitelné dva měsíce a poté se opět pozvolna vypařil. Žáci se tak znovu mohli nechat unášet skvosty školní jídelny. Jídelna je jako bonboniéra, že? Nikdy zkrátka nevíte, co jíte. Pro ty z vás, kteří si myslíte, že školní jídelna přináší to nejhorší, jsem připravila článek na zamyšlenou. Opravdu je to tak strašné? Nebo se školní jídelna pomlouvá automaticky?

Jihoasijská pochoutka

Tak tohle vám na talíři zaručeně ještě nepřistálo! Jihoasijská delikatesa je pro nás nepomyslně nechutná. Jedná se o tzv. Balut. Jestli chcete vědět, co se skrývá za docela nepodezřelým názvem, je to kachní embryo. A teď se podržte. Toto embryo se vaří pouze napůl ve slané vodě. Je tak docela pravděpodobné, že si pochutnáte na kachním zobáčku nebo pařátku a co víc, z půlky živém. Mňam.

Tak tohle má koule

A to doslova. Na divokém západě se býčí varlata stala tím nejlepším pokrmem. Varlata se rozříznou na poloviny, stáhnou se z kůže a smaží se. Kovbojové věří, že se síla býka přenesla na ně, ale mají smůlu. Ve skutečnosti jde jen o proteinovou

bombu, za což se vděčí obsahu spermií. Takže, kdo si troufne?

A teď něco, co vám rozproudí krev

Toto lahodné jídlo pochází z Vietnamu. Kachna musí být vskutku vděčně zvíře, protože i polévka z čerstvé krve je z té kachní. Polévka bývá dochucená zeleminou a burskými oříšky. Kdyby měl někdo zájem, v restauracích ji najdete pod názvem „Tiet Canh“.

Kdyby vám to lezlo na mozek

Ochutnejte opičí mozečku! A opět asijské země. Způsob přípravy je raději tajemstvím. Někdo ale stále věří, že jsou živým opičkám rozráženy hlavy a mozek vybírán lžící ještě teplý.

Zvedá se vám žaludek?

Žádný problém. Žaludek máme na seznamu možných jídel také. Tzv. Haggis je telecí žaludek. Stal se dokonce skotským národním pokrmem! Žaludek je plněn vnitřnostmi, což by mělo člověku dodat sílu. Abyste jídlo připravili dobře, musíte odhadnout ten správný poměr plic, jater a srdce. Celý se vaří přes 3 hodiny. To musí být fakt lahůdka!

Sýr jaký jste ještě neměli

Je jasné, že od chuťovky s názvem „Casu Marzu“ můžeme čekat velké věci. Sardinie to označila jako svou národní

pochoutku, avšak v jiných zemích je prodej zakázán. Proč? Jedná se totiž o sýr obsahující výkaly. Nejedná se ovšem o ty lidské, díky Bohu. Jde o neškodné výkaly larev. Ovčí sýr se nechává zrát tak dlouho, dokud se v něm neobjeví larvy. Při konzumaci bych doporučila zavřít oči a myslet na něco pěkného.

A opět Vietnamci

Hlodavci, kteří jim kazí úrodu, se přeci taky dají využít, ne? Jednoduše krysu chytněte, zabalte do banánových listů a upečené servírujte. Kdo si nevystačí na vysoké s kapesným...

Smrádek na talíři

Poslední dobrůtka je z Islandu. Hákarl je opět národní oblíbenost. Jedná se o žraločí maso. Má to ale háček! Maso je v syrovém stavu jedovaté, a proto se musí nechat zkvasit. Pak už se vám může rozplývat na jazyčku pořádně zapáchající sousto.

Jestli vám snad vyschlo v krku, zkusit můžete colu z kravské moči. A teď si položte otázku, jestli vám něco z týdněního jídelníčku zní stejně nechutně. Myslím, že varlata ani kachní embryo tam nenačnete.

Ve stínu palm

Veronika Tupá

Palmový olej je nejobchodovanějším a zároveň nekontroverznějším olejem na světě. Za jedinečné vlastnosti jako stvořené pro potravinářský průmysl totiž platí vysokou daň – životy rostlin, zvířat i lidí v místech, odkud pochází.

Tento olej se získává z plodů palmy olejné, což je rostlina původem ze Západní Afriky, dnes je však již rozšířená po i Americe a Asii. Délka života jedné rostliny činí přibližně 30 let a produkce plodů začíná mezi pátým a sedmým rokem, přičemž obsah oleje v jednom plodu činí až 50% původního objemu. Největším producentem palmového oleje jsou Indonésie a Malajsie, které dohromady tvoří necelých 90% celosvětové produkce. Hlavním využitím pro palmový olej je výroba biopaliv, dále se spotřebovává zejména v potravinářském průmyslu, protože má vysoký bod varu a v běžné pokojové teplotě se drží v tuhém stavu, tudíž má vynikající vlastnosti na výrobu například sladkostí a margarínů. Kromě toho je také významnou složkou kosmetických výrobků, šampónů, sprchových

gelů a mýdel.

O palmovém oleji se však většinou mluví zejména kvůli jeho negativním vlivům. Na rozdíl od ostatních tuků obsahuje vyšší podíl nasycených a trans mastných kyselin, což může vést ke zvýšené hladině cholesterolu v krvi. Jakožto biopalivo produkuje palmový olej druh nejvyšší emise, hned po derivátech ropy.

Tím nejdiskutovanějším problémem v souvislosti s palmovým olejem je však něco zcela odlišného.

Aby se vytvořily plantáže pro pěstování palmy olejné, je třeba pokácet a vypálit obrovské plochy deštných pralesů, což v zemích jako je Indonésie a Malajsie vede k nenávratné destrukci a především k ohrožení tamějších druhů živočichů a rostlin. Nejohroženější z nich jsou su-

materští orangutani, sloni, tygři a nosorožci – těch zbývá dokonce posledních 80 kusů. Jestliže by kácení a vypalování pokračovalo stávajícím tempem, bylo by podle vědeckého odhadu do roku 2022 odlesněno až 98% Indonésie. Dalším možným způsobem, jak se získává půda pro plantáže, je vysoušení rašeliníšť. Právě vysoušením a následnou kultivací půdy však dochází k uvolňování masy methanu do ovzduší a tím dochází k narušení klimatu. Problém je o to větší, že palma olejná není trvale udržitelná a po dvou až třech generacích je půda vyčerpaná natolik, že nezvládne další produkci. Tudíž až se za šedesát let skácí poslední palmy, nezbyde ze zdejší biologicky rozmanité oblasti nic než krajina naprosto zdevastovaná zásahem člověka, jejíž obnova bude trvat tisíce až desetitisíce let.

Vypalování deštných lesů kromě vlivu na přírodu však ohrožuje i lidi – a to nejen v samotné jihovýchodní Asii ale po celém světě. Za září

a říjen 2015 vyprodukovaly požáry v Indonésii stejné množství skleníkových plynů jako Spojené státy Americké za stejné období nebo Německo za celý rok, což velice podstatně ovlivňuje globální klima. Navíc mají požáry za vinu vysokou hladinu smogu a s tím spojené dýchací potíže, na které v roce 2015 zemřelo v zdejších krajinách až 200 tisíc lidí. Další tisíce pak trpí na kožní onemocnění způsobené vypouštěním chemických hnojiv do tamějších zdrojů pitné vody. Zásahem do krajiny dochází k záplavám a erozím půdy, velké podniky produkující palmový olej zabavují půdu malým zemědělcům a dokonce se rozmáhá i otrokářství, protože palmové plantáže je

třeba neustále udržovat a hlídat.

Řešení stávající situace rozhodně není lehké. Produkce palmového oleje tvoří velkou část ekonomik Malajsie i Indonésie a navíc by nebylo technicky možné palmový olej zcela nahradit jiným rostlinným olejem, neboť je jeho produkce vysoce efektivní, počítáme-li objem vyprodukovaného oleje na plochu k produkci potřebnou. Jistý kompromis však může poskytnout produkce ekologicky šetrného palmového oleje, takového jenž nese certifikát RSPO. To v praxi znamená, že se palma olejná pěstuje na místech k tomu určených a nedochází k nelegálnímu vypalování deštných lesů, dělníci za svoji práci dostávají reálný plat, ekono-

mický růst regionu je finančně podporován ze zahraničí a neméně podstatný důraz se klade i na následnou revitalizaci krajiny. Vědci nyní pracují na vyrobení náhrady oleje s podobnými vlastnostmi, avšak takový výzkum může trvat ještě několik let, během nichž mohou pralesy z Indonésie zcela vymizet.

Závěr je tedy jasný. Pokud budete mít na výběr, zvolte raději výrobky bez obsahu palmového oleje. Zkuste se zamyslet nad tím, co jíte a odkud vaše jídlo pochází a především nad tím, jaké následky za sebou zanechává. Jedině pokles poptávky totiž může zmenšit produkci, a právě to je jeden ze směrů, kterými bychom se měli ubírat.

Krajina v bouři

Karin Galle

Všechno kolem vibrovalo potlačovaným napětím. Vzduch se tetelil horkem, jež přecházelo v nesnesitelný žár. Přívalová vlna mraků se valila na město. Zmatení a vystrašení lidé se běželi schovat do svých domovů. Jiní ze strachu ze zavalení vlastním domem vybíhali s křikem ven. Mraky na obloze vířily, převalovaly se jeden přes druhý. Zároveň jako by bobtnaly, jako by vsakovaly do sebe vodu všech řek, jezer, moří a oceánů.

Dunění bouře připomínalo dusot kopyt. Tisíců a tisíců kopyt. Nezměrná

stáda divokých koní. Koní ženoucích se touto krajinou na své daleké pouti. Jejich cval hřměl oblohou, jejich zrychlený dech měl podobu vichřice, horkost jejich krve zahřívala okolí až na hranici samovznícení.

Mraky bouřily, plakaly rudé slzy, země se bála prudkého zásahu blesku. Místo něj však přišel déšť. Ale takový, jaký nikdo nečekal. Jako padající hvězdy létaly k zemi obrovské kapky tekutého ohně. Zvráceně moc se podobaly nevinným světluškám, magickým stvořením, nositelům štěstí. Tyto světlušky však byly nositeli zkázy.

Během několika minut vzplála všechna dřevěná stavení. Lidé křičeli, strhávali ze sebe šaty, v bolesti se váleli po zemi. Zvěř uvězněná v hořících chlévech zoufale bučela, bečela, ržála. Nebylo úniku, nedalo se nikam skrýt. Mladí i starší, muži i ženy umírali ve strašlivé agonii, strašlivě pomalu. Matky usmrcovaly své děti, aby je ušetřily tohoto utrpení, muži zabíjeli své ženy ze stejného důvodu.

První padla svatyně křesťanského boha, brzy oheň pohltil všechno. Jen socha Peruna ležící potupně na bahnitě zemi zůstala plamenem nedotknuta.

Ani špetka pochybností

Karin Galle

„Proč jsi mě sem vzal?“
„Abych ti otevřel oči, Miku.“
„Výstava pravěku s vědeckým komentářem?“

„Přesně tak. A musím tě upozornit, že kostry Adama a Evy tady nejspíš nenajdeš.“

„Tohle je směšný. Přece si nemůžeš myslet, že zlomíš mou víru pár kostrama opic a blábolním nějakýho bezvěrce.“

„Zkusit to můžu.“

Kostry Adama a Evy nikde, ani jeden trám z Noemovy archy ve vitríně. Neskutěčně přesvědčivé argumenty studovaného archeologa a dalších vědců, ukázky nejmodernějších technologií, které se využívají při určování stáří a původu exponátů, nic z toho na Mika nijak nezapůsobilo.

„Přehlídka bludů a iluzí a spousta hlupáků, kteří se nechají omámit řečmi heretiků a neznabohů, nic víc. Podařilo se ti jen utvrdit mě v tom, že víra je jediná správná cesta. Nakonec to nebyla úplná ztráta vstupného.“

Frank jen zaskřípal zuby a šel dál.

Projela kolem nich dvě požární auta.

„Míří do mé ulice!“ Frank se rozběhl. Bál se nejhoršího. Hluk i žár silil každým krokem, konečně doběhl Frank ke svému domu. Hořící vila připomínala scénu z hororu. Všude pobíhala spousta lidí, halekali na sebe rozkazy; hasiči, policisté, záchranáři, nespočet sirén, řev ohně, ale ze všeho nejhorší křik, který vycházel z nejhořejšího patra domu.

„Helen...“ hlesl Frank, probral se ze šoku a začal se prodírat zdi hasičských a policejních aut a sanitek.

„Helen!“ křičel.

„Stůjte! Stůjte! Tam nesmíte!“ zastavil ho policista.

„Je tam moje žena a dítě!“ Frank se snažil vytrhnout třem mužům zákona, kteří mu rázně bránili v cestě.

„Dostaneme je ven! Dostaneme je ven! Musíte zůstat tady, nepomůžete jim tím, že se sám ohrožíte!“

„Musím jim pomoci!“

„Pomůžete jim tím, že nás přestanete zdržovat!“

„Tati!“ rozběhla se k nim asi čtrnácti-

letá dívka.

„Rose!“ Policisté povolili sevření a Frank se místo do hořícího domu vrhl ke své dceři.

„Tati! Máma s Jackem jsou pořád vevnitř!“

„Neboj se, neboj se, oni je ven dostanou! Moment...kde je Harry?“ Rose se zalily oči slzami, mlčela.

„Rose, kde je Harry?“ Mlčela, otočila hlavu. Frank sledoval její pohled.

„To ne...“ vydechl. Rozběhl se k mužům, kteří na nosítkách právě nakládali jeho syna do sanitky, překrytého černým igelitem. Když ho viděli prodírat se k nim, zastoupili mu cestu.

„Ustupte, pane!“

„Pusťte mě, to je můj syn!“ Odstrčil je, přiskočil k nosítkám a odhrnul plachtu. Téměř okamžitě se odklonil a vyzvracel. Desetileté tělíčko spálené na uhel, černou kůži někde prosvětlovaly zářivě bílé kosti, ze zvědavých očí zbyly jen dvě temné díry.

„Ne, ne! To je můj chlapec!“ křičel v slzách. „Je to můj syn! Ne, ne!“ Ze zmu-

čeného vzlykotu nad ohořelými pozůstatky jeho syna jej vytrhl strašlivý zvuk - zvuk zborcení domu. Viděl, jak z něj vybíhají hasiči, po jeho ženě a tříletém dítěti ani vidu.

„Kde je moje žena?“

„Pane, dělali jsme, co jsme mohli - „

„Kde je moje žena?!” Hasič mlčel.

„Kde je moje žena a moje dítě? Tak kde jsou?!” Frank neměl daleko k hysterii. Hasič mu jen položil ruku na rameno. Frank se zhroutil na chodník, s hlavou v dlaních vzlykal.

„Řekli jste, že je dostanete ven. Řekli jste to! Proč jste mě nenechali je zachránit, proč...“ zbytek jeho slov zanikl v nepřítčném pláči a frustrovaném křiku.

„Proč se to stalo, Miku?“ zeptal se Frank při obědě, kterého se sotva dotkl. „Proč museli zemřít?“

„Zjevně to byla vůle Boží,“ odpověděl s pevností přesvědčeného člověka Mike.

„Proč by si Bůh žádal životy mé ženy a mých dvou synů? Ničeho zlého se nedopustili. Já také ne.“

„Věříš v Boha, Franku?“

„Víš, že ne.“ Mike pokývl, jako by se tím všechno vysvětlovalo. Frank se vztekem kousl do rtu, až mu vytryskla krev.

„A co ty?“ zeptal se, třesouc se potlačovanou zuřivostí. „Byls tam taky. To ses nemodlí, aby se jim podařilo zachránit Helen?“

„Modlil,“ řekl Mike, aniž by vzlédl od jídla, „ale je-li to vůle Boží, nemá smyslu se proti ní jakkoli stavět. Bůh rozhodl, že Helen, Jack a Harry musejí zemřít, tak se tak stalo. Tvou dceru z nějakého důvodu ušetřil, zřejmě proto se jí hodina kreslení náhle přesunula ze středy na úterý a proto nebyla doma. Pro tebe je to nejspíš trest, nebo zkouška. Trest za to, že jsi nejen nevěřící, ale navíc se snažíš svést věřícího z cesty víry. Nebo je to zkouška, zda tě tvé vědecké bláboly udrží nad vodou i v nejtěžších chvílích. Třeba se tě takto Bůh snaží přivést k víře. Já každo-

pádně nejsem hoden snažit se uhádnout záměry Všemohoucího, já smím jen věřit, že se nakonec vše v dobré obrátí.“ Frank se chvíli na Mika díval, neschopen slova. Pak se zvedl a bez jediného ohlednutí odešel.

„Proboha, Miku, vypadáš strašně,“ zhroutil se Frank.

„I tak vypadám líp než ty,“ zasmál se Mike a vzápětí strašlivě zakašlal.

„Pořád se odmítáš léčit?“

„Má víra je můj lék. Bůh mě ochrání!“

„Už jsi přestal vykašlávat krev?“

Mike pohrdavě ohrnul ret: „Trocha krve, co s tím?“

„Miku, prober se, vždyť se ztrácíš před očima!“ Mike shodil dvacet kilo během měsíce.

„Alespoň vypadám víc jako člověk, který žije střídme a v chudobě, tak, jak si to Pán přeje.“

„Jsi idiot, Miku, ale jsi můj přítel! Celé ty roky spolu...nechci o tebe přijít kvůli tvé zatvrzelosti!“

„Mám-li umřít, umru! Je to můj úděl!“

„A proč ti Bůh nepomůže, když se k němu tak vroucně modlíš? Když dodržíš všechny püsty, všechny náležitosti, když tak pevně věříš?“

„Ptát se na takové otázky je kacířské. Pán neříká mysli, říká věř.“

„A co Katie? Proč musela zemřít ona?“

Mike si vzpomněl na svou dceru. Svatební den, vede ji k oltáři, má nádherné šaty, na krku zlatý křížek, v rukou kytici. Září jí oči, je tak šťastná, že za ní přišel, i když nesouhlasil s jejím výběrem ženicha. Pak, zničehonic, spousta. Spousta všeho: spousta lidí, spousta křiku, spousta výstřelů, spousta krve, spousta mrtvých. Prý teroristický útok, vypálili kostel, divadlo i radnici. Z celého dne mu zbylo jen pár vzpomínek, drtivou většinu z nich totiž zastřela ta nejsilnější: jeho Katie s prostřelenou hlavou leží zhroucená pod oltářem, bílé šaty se barví šarlatovou jejího mladého života. Ani si nevzpomíná, jak se odtamtud dostal živý.

Mike si uvědomil, že Frank stále čeká na odpověď.

„Brala si Žida,“ odvětil se zarputilostí člověka, jemuž docházejí argumenty.

„To nemůžeš myslet vážně,“ obořil se na něj Frank.

„Přestaň zpochybňovat mou víru ty -“ Mikův záchvat vzteku přerušil záchvat kašle, kapičky krve hojně skrápěly bílé povlečení.

„No tak, no tak, nerozčiluj se,“ uklidňoval ho Frank se zoufalstvím zkrivenou tváří. Vytáhl kapesník a otřel mu rty.

„A co Linda?“ zeptal se směrem k povlečení. Mikovi se sevřela hrud', když mu v hlavě vyvstal obraz jeho mrtvé ženy. Srazil ji opilý řidič, když šla na mši.

„Měla nosit na hlavě ten šátek. Ale ne, ona chce ukazovat vlasy. Říkal jsem jí, že marnivost Bůh nestrpí.“ Frank zůstal zírat s otevřenými ústy. A znovu, tak jako už po tolikáté, od svého přítele beze slova odešel.

„Bože, s důvěrou svěřujeme našeho bratra do tvých rukou. Tvá láska ho provázela po celý život: Věříme, že ho také teď vysvobodíš ode všeho zlého a dáš mu svůj věčný mír. A v této víře prosíme, abys ho uvedl do svého království. Vždyť co minulo, bylo časné a nebude pláč ani nářek ani bolest, ale jen pokoj a radost, skrze Tvého Syna v Duchu svatém na věky věků. Amen.“

Frank řeč kněze sotva vnímal. Nevnímal téměř nic. V hlavě mu od smrti ženy a dětí, celých téměř deset let, vířil milion otázek, teď však měl mysl prázdnou. Upíral pohled na náhrobek, pod nějž ulehne Mike, který miloval Boha. Připojí se ke své ženě, jež zemřela kvůli svým vlasům, k dceři, která zemřela kvůli výběru svého muže, a ke svému psovi, který zemřel jeho rukou, protože rozverně rozcupoval domácí svatostánek.

Kámen je důkazem

Eva Mozolová

Prodíráme se hustou džunglí. Nad našimi hlavami se ozývají zvláštní zvuky, jsou to opice v korunách stromů. Snažím se je vyfotit, ale marně. Opice skákala z větve na větev. Konečně se zastavila a hleděla na mě, až jsem měl pocit, že mi chce něco sdělit. Pak se zašklebila a rychle zmizela. Uvědomil jsem si, že jsem tam zůstal sám. Stáhlo se mi hrdlo, zoufale jsem se ohlížel kolem sebe, ale po naší skupině ani památky. Byl jsem tam jen já, můj foťák a prales.

Co se stalo? Nemůžu dýchat. Srdce mi buší jako o závod. „Uklidni se, Kubo, uklidni se,“ šeptám si. Zavírám oči. Jakmile je otevřu, spatřím další opice. Ne jednu. Pozorují mě zrovna tři a jedno mládě. Jejich pohled je uhrančivý. Nenápadně hledám fotoaparát a snažím se je vyfotit.

Povedlo se! Opice pomalu mizí, ale otáčí se. Zdá se mi, že chtějí, abych šel za nimi. Prodírám se hustým pralesem. I přes klenbu stromů mě do obličeje pálí slunce. Mám žízeň. Zvířata najednou mění směr. Míříme k jezírku. Snad mi čtou myšlenky, bleskne mi hlavou. Neváhám a běžím k vodě. Opice mi ale moc času nedají, pokračujeme dál. Zastavíme před hustým křovím. Rozhruv větvě a vidím desítky opic uzavřených v klecích. Slyším jejich křik. Žádají mě o pomoc. Jak dlouho tu mohou být? Kdo jim to provedl? Bez zaváhání začnu klece otvírat. Zvířata se derou ven s radostným křikem.

Jakmile jsou všechny na svobodě, přistupuje ke mně mohutný černý orangutan. Podává mi jakýsi kámen. Velký, fialovorůžový, s nádechem do červena. Netuším, co to je, ale upřímně ho

přijímám. S úsměvem ho ukládám do kapsy.

„Tak tady jsi, Kubo, už hodinu tě hledáme,“ slyším nepříjemný ženský hlas. Rychle se otočím a vidím celou naši výpravu. „Pojd', musíme jít,“ zavelí náš vedoucí a já jsem mu vděčný, že mě nekárá. Míříme k našemu letadlu. Cestou všem vyprávím svůj příběh, ale nikdo mi nevěří. Vytáhnu foťák a hledám nedávno pořízené fotky. „Vidíte, tady jsou ty opice!“ „Vždyť tam nic není!“ dodá Tom.

Jsem zmatený. Nikdo mi nevěří můj příběh. Měl jsem snad halucinaci? Usnul jsem vyčerpáním a byl to tedy jen sen? Sáhnu do kapsy, ta ale prázdná není. Pomalu vyndávám na denní světlo velký, fialovorůžový kámen, s nádechem do červena.

Šach zná své fotografie

Uplynuly již dva měsíce od vydání posledního čísla a tím pádem i od toho, co redakce časopisu vyhlásila studentskou fotografickou soutěž na téma **Kouzlo okamžiku**, proto nyní přichází čas vyhlásit její výsledky. Po důkladné poradě se nakonec redakce rozhodla ocenit dvě fotografie, které splnily všechny kritéria a zaujaly svou jedinečností.

Autorem první fotografie s názvem **Živočich** je **Ondřej Vaněček** ze třídy 2.AK, druhou oceněnou se stává fotografie nesoucí jméno **Letní pozastavení**, jejíž autorkou je **Veronika Lusková** ze 7.MB. Oběma oceněným srdečně gratulujeme!

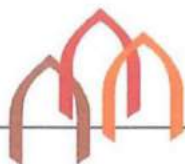
Živočich | Ondřej Vaněček

Letní pozastavení | Veronika Lusková

Tyto a další studentské fotografie si již brzy budete moci prohlédnout ve studovně gymnázia.

Tři brány

komunitní nadace pro vědění, umění a civilizaci

Sbírka na renovaci historické sochy

Před druhou světovou válkou se budova gymnázia mohla pyšnit dvěma sochami velkých českých myslitelů – Jana Amose Komenského a Františka Palackého. Tyto sochy byly ale během války přesunuty. Díky vyškovským skautům se socha Františka Palackého před několika lety vrátila na gymnázium, avšak socha Jana Amose Komenského v současné době chátrá v zahradě kaple sv. Anny.

Nadace Tři brány zahájila sbírku, díky které by se měli sehnat finance na renovaci sochy Jana Amose Komenského, která se následně vrátí do prostor vyškovského gymnázia.

Budeme vděční za jakékoliv finanční dary.

Sbírkový účet: 205064075/0600

Knihovna Karla Dvořáčka vyhlašuje 3. ročník soutěže

Knížní výzva

Soutěž probíhá ve dvou věkových kategoriích:
do 14 let (10 knih) a od 15 let (20 knih)

Knihy se zapisují na registrační list v přízemí knihovny
Výzva končí 15. 11. 2017

Ceny do soutěže věnovali:

Mobil centrum XXL

Impakt Fitness

Klub přátel KKD

Butique Gurmán

Knihy a škola, chytré hračky

Více informací na www.kkdvyskov.cz